

Святополкъ и Коцелъ, като нѣмали достоенъ духовенъ учителъ за народа си (защото у тѣхъ имало само Латински свещенници) и като усѣтили нужда да слушатъ вѣрочението и Богослужението на майчиния си езикъ, замолили императора Михаила и патриарха Фотия да имъ испратятъ потребнитѣ за тая работа учители. Кого друго можеха да избератъ за това толкова трудно и спасоносно дѣло, освѣнъ благочестивитѣ и образованнитѣ братья Солунски? Като ги поканили и Св. Кирилъ като разбиралъ важността на прѣвозданъето Светитѣ книги на Славенски езикъ, и трудността на дѣлото, съ благочестиво приготвяване, направилъ първъ опитъ въ прѣвозданъето. Царя и патриарха се радвали за рѣшителността на благочестивитѣ братья къмъ тоя голѣмъ подвигъ и побързали да ги испратятъ. Въ пактя си тѣ прѣминали прѣвъ България, и Методий сполучилъ да подѣйствува така благовлиятелно върху душата и сърдцето на Българския царь Бориса, щото царя като се убѣдилъ въ истинността на вѣрата, покрѣстилъ се, и като прѣборилъ язическото упорство на народа си, успѣлъ най-послѣ да покрѣсти и всичкия си народъ. Въ Моравия Св. Кирилъ и Методий съ апостолско усърдие се хванжли за дѣлото, за което били повикани и го извършили съ успѣхъ. Тѣ на Славенски езикъ учили дѣца, устроили Богослужението на